

[Kai Moltke.]

noget af en verdensomspændende ånd til i samme åndedræt at klare de internationale markedsorganisationer, klare manøvrerne imellem fællesmarkedet og de syv og så springe i dristigt hop til problemer som FN's struktur. Congopolitikken og alt det andet, vi har hørt om her.

Jeg vil henstille, at man i fremtiden rationaliserer drøftelserne ved at gå lidt mere i dybden og indskrænker bredden. Det kan jo gøres, hvis udenrigspolitikken lidt oftere sættes til debat i denne sal. Når forholdene ligger sådan, kan det vel heller ikke undre nogen, at ét og andet må blive glemt, som ellers kunne trænge til at komme frem.

Jeg skal ikke gå i enkeltheder; men på dansk taler man jo om ikke at glemme de nære ting, og noget af det, som er Danmark nært, men måske ikke slet så kært, er vort naboskab med Tyskland, som har givet sig ganske aktuelle udslag i diskussionen netop i denne periode.

Jeg må sige, det er en skuffelse, at der ikke indeholdes ét ord i udenrigsministerens oversigt om planerne med hensyn til en dansk-tysk fælleskommando, så meget mere som forsvarsstyrelsen — jeg ved ikke hvilken art af forfatningsmæssig instans — allerede har tilrådet tilslutning hertil. I samme forbindelse må jeg sige, at det kan godt virke irriterende på en del af landets indbyggere, når man får det væsentlige i disse problemer at vide af Den tyske Forbundsrepublik's forsvarsminister, men hverken fra udenrigsministeriet eller andre regeringsinstanser herhjemme. En sådan tilstand er uholdbar, fordi den tyder på, at man allerede i Tyskland fører en kurs og forfølger mål, som tinget havde al grund til rettidigt at blive orienteret om, også ud over hvad forsvarsministerens korte erklæring for nylig indeholdt. Sagen burde sættes på dagsordenen. Jeg skal ikke gå i enkeltheder i dette problem, men blot henstille, at folketinget også på dette område fra udenrigsministeriet får en supplerende beretning.

Det næste problem, jeg kunne have lyst til at komme ind på, er spørgsmålet om hele udviklingens tendens. Det er jo sådan, at skal der lægges grundlag for en positiv og konstruktiv udenrigspolitik, er det nød-

vendigt rettidigt at notere afgørende forskydninger i udviklingen — ikke det, som hele tiden var, men det, som er nyt og under udvikling — for at støtte eller advare mod tendenser, som kommer frem.

I den højtærede udenrigsministers beretning er der blevet nævnt en ting som regime-skiftet i De Forenede Stater. Jeg tror, man skal følge udviklingen her nøjere og følge den med såre stor opmærksomhed og også forlange materiale fra udenrigsministeriet, fordi vi er så uendelig dårligt underrettet gennem vor presse. Jeg kan ikke modstå fristelsen til at omtale et eksempel herpå. Somme tider mødes interesserede ånder omkring samme emne. Det ærede medlem hr. Helge Larsen kom med et citat fra den tale, som Dean Rusk holdt på Berkeley-universitetet. Det var fuldstændig rigtigt citeret, der lå ikke noget forkert i det, men det var referatet, sådan som vi fik det i den danske presse. Jeg skal tillade mig, fordi forskellen er så stor, at omtale samme afsnit i Rusks tale efter New York Time's og det franske Le Monde's ensstemmende referat. Jeg anmoder om formandens tilladelse til et citat:

„Vi skal ikke gå ud fra, at afrustningsproblemet er begrænset til stormagterne eller til den vestlige halvkugle. Andre nationer, store eller små, kan anse det for nyttigt indbyrdes at nå til aftaler for at begrænse deres rustninger til fordel for den indre sikkerheds behov. F. eks. har præsident Kennedy støttet tanken om en fornuftig begrænsning af oprustningen i de latinamerikanske stater. Sådanne aftaler kan bidrage til at forhindre en splitelse af ressourcer, som er indlysende nødvendige for den økonomiske og sociale udvikling, og som endvidere vil gøre det mindre sandsynligt, at sådanne nationer bliver inddraget i rustningernes store strøm, som vi anstrenger os for at gøre en ende på.“

Jeg tror, de fleste vil kunne se nuancen, når man sammenligner et dansk pressereferat med det mere udførlige amerikanske, og at det ikke blot drejer sig om stilens korthed.

Hvad er det så, man siger her, og hvad ligger der bagved? Ja, lad mig begynde med det, som ligger bagved. Det er vist på tide at erkende, at den periode i rustningskapløbet, som man kaldte den fremskudte